

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 kwietnia 1982 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 24 kwietnia 1963 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 75 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 24 kwietnia 1963 r., został złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 13 października 1981 r. dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej powyższej konwencji.

Konwencja ta weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 12 listopada 1981 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa stały się stronami powyższej konwencji, która weszła w życie dnia 19 marca 1967 r., składając w następujących datach dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia wraz z podanymi niżej deklaracjami i zastrzeżeniami:

Ghana	dnia 4 października	1963 r.
Republika Dominikańska	dnia 4 marca	1964 r.
Algieria	dnia 14 kwietnia	1964 r.
Tunezja	dnia 8 lipca	1964 r.
Górna Wolta	dnia 11 sierpnia	1964 r.
Jugosławia	dnia 8 lutego	1965 r.
Gabon	dnia 23 lutego	1965 r.
Ekwador	dnia 11 marca	1965 r.
Szwajcaria	dnia 3 maja	1965 r.
Meksyk	dnia 16 czerwca	1965 r.

„Meksyk nie akceptuje tej części artykułu 31 ustęp 4, która dotyczy wywłaszczenia pomieszczeń konsularnych. Głównym powodem tego zastrzeżenia jest fakt, iż przepis powyższy, przewidując możliwość wywłaszczenia pomieszczeń konsularnych przez państwo przyjmujące, zakłada, że państwo wysyłające jest właścicielem tych pomieszczeń. Sytuacja taka - w Republice Meksyku nie jest możliwa w świetle artykułu 27 Konstytucji Politycznej Meksykańskich Stanów Zjednoczonych, zgodnie z którym obce państwa nie mogą nabywać tytułu własności do nieruchomości, chyba że jest ona położona na obszarze stałej siedziby władz federalnych i jest niezbędna dla bezpośredniego użytkowania przez ambasady lub poselstwa tych państw.”

Egipt dnia 21 czerwca 1965 r.

„1. Rozumie się, że przystąpienie do niniejszej konwencji nie oznacza w żaden sposób uznania Izraela przez Rząd Zjednoczonej Republiki Arabskiej. Nie spowoduje to również powstania stosunków traktatowych między Zjednoczoną Republiką Arabską a Izraelem.

2. Artykuł 46 ustęp 1, dotyczący zwolnienia cudzoziemców od obowiązku rejestracji i od obowiązku zezwolenia na pobyt, nie będzie miał zastosowania do pracowników konsularnych.

3. Artykuł 49, dotyczący zwolnienia od opodatkowania, będzie stosować się tylko do urzędników konsularnych, ich małżonków i niepełnoletnich dzieci. Zwolnienie to nie może być rozszerzone na pracowników konsularnych i członków personelu służby.

4. Artykuł 62, dotyczący zwolnienia od opłat celnych i podatków przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego, nie będzie się stosować do urzędu konsularnego kierowanego przez honorowego urzędnika konsularnego.

5. Nie akceptuje się artykułu 65. Honorowi urzędnicy konsularni nie mogą być zwolnieni od obowiązku rejestracji cudzoziemców i od obowiązku uzyskiwania zezwoleń na pobyt.

6. W rozumieniu Zjednoczonej Republiki Arabskiej przywileje i immunitety określone w niniejszej konwencji przyznawane są tylko urzędnikom konsularnym, ich małżonkom i niepełnoletnim dzieciom, nie mogą być rozszerzone na innych członków ich rodzin.”

W notyfikacji z dnia 18 stycznia 1980 r. Rząd Egiptu poinformował Sekretarza Generalnego, że zdecydował się wycofać zastrzeżenie odnoszące się do Izraela ze skutkiem prawnym od dnia 25 stycznia 1980 r.

Kenia	dnia 1 lipca	1965 r.
Nepal	dnia 28 września	1965 r.
Kuba	dnia 15 października	1965 r.

„Rząd Rewolucyjny Kuby zgłasza zastrzeżenie do postanowień artykułów 74 i 76 niniejszej konwencji, ponieważ uważa, że ze względu na charakter i zasady konwencji wszystkie niepodległe i suwerenne państwa mają prawo w niej uczestniczyć. Dlatego Rząd Rewolucyjny wypowiada się za udostępnieniem konwencji dla przystąpienia przez wszystkie państwa społeczności międzynarodowej bez dyskryminacji z powodu wielkości ich terytorium, liczby mieszkańców albo ustroju społecznego, gospodarczego lub politycznego.”

Trynidad i Tobago	dnia 19 października	1965 r.
Wenezuela	dnia 27 października	1965 r.
Filipiny	dnia 15 listopada	1965 r.
Niger	dnia 26 kwietnia	1966 r.
Senegal	dnia 29 kwietnia	1966 r.
Liechtenstein	dnia 18 maja	1966 r.
Kostaryka	dnia 29 grudnia	1966 r.
Madagaskar	dnia 17 lutego	1967 r.
Argentyna	dnia 7 marca	1967 r.
Irlandia	dnia 10 maja	1967 r.
Brazylia	dnia 11 maja	1967 r.
Kamerun	dnia 22 maja	1967 r.
Panama	dnia 28 sierpnia	1967 r.
Chile	dnia 9 stycznia	1968 r.
Nigeria	dnia 22 stycznia	1968 r.
Honduras	dnia 13 lutego	1968 r.
Czechosłowacja	dnia 13 marca	1968 r.

„Wbrew zasadzie suwerennej równości państw i prawu wszystkich państw do uczestniczenia w powszechnych wielostronnych traktatach międzynarodowych artykuły 74 i 76 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych pozbawiają niektóre państwa ich niezaprzeczonego prawa stania się stroną traktatu o charakterze powszechnym, dotyczącego spraw będących przedmiotem uzasadnionego zainteresowania każdego państwa, a który

zgodnie ze swoim wstępem ma się przyczynić do rozwoju przyjaznych stosunków między państwami bez względu na różnice ich systemów ustrojowych i społecznych."

Mal	dnia 28 marca	1968 r.,
Somalia	dnia 29 marca	1968 r.,
Pakistan	dnia 14 kwietnia	1969 r.,
Austria	dnia 12 czerwca	1969 r.,
Włochy	dnia 25 czerwca	1969 r.

„W związku z postanowieniami zawartymi w artyku-
kule 36 ustęp 1 c) Konwencji o stosunkach konsular-
nych Rząd Włoski uważa, że zgodnie z prawem po-
wszechnym nie może być uchylone prawo urzędnika
konsularnego do odwiedzania obywateli jego państwa,
którzy z jakiegokolwiek przyczyny zostali pozbawieni wol-
ności, i do występowania w ich interesie. Dlatego też
Rząd Włoski będzie działał w tym zakresie na zasadzie
wzajemności."

Stany Zjednoczone

Ameryki	dnia 24 listopada	1969 r.,
Paragwaj	dnia 23 grudnia	1969 r.,
Irak	dnia 14 stycznia	1970 r.

„Przystąpienie Republiki Iraku do niniejszej kon-
wencji nie będzie stanowić pod żadnym względem uzna-
nia członka Narodów Zjednoczonych, zwanego Izrael,
ani też nie spowoduje jakichkolwiek zobowiązań lub sto-
sunków ze wspomnianym członkiem."

Hiszpania	dnia 3 lutego	1970 r.,
Urugwaj	dnia 10 marca	1970 r.,
Mauritius	dnia 13 maja	1970 r.,
Boliwia	dnia 22 września	1970 r.,
Watykan	dnia 8 października	1970 r.,
Francja	dnia 31 grudnia	1970 r.

„Rząd Republiki Francuskiej nie uznaje za ważne
zastrzeżeń Rządu Zjednoczonej Republiki Arabskiej do
artykułów 46, 49, 62 i 65 konwencji. Niniejsze oświadc-
czenie nie będzie stanowić przeszkody do obowiązywa-
nia konwencji w stosunkach między Republiką Fran-
cuską a Zjednoczoną Republiką Arabską."

Republika Federalna

Niemiec	dnia 7 września	1971 r.
---------	-----------------	---------

„Rząd Republiki Federalnej Niemiec nie uznaje za
ważne zastrzeżeń Zjednoczonej Republiki Arabskiej do
artykułów 46, 49, 62 i 65 konwencji. Niniejsze oświadc-
czenie nie będzie stanowić przeszkody do obowiązywa-
nia tej konwencji w stosunkach między Republiką Fe-
deralną Niemiec a Zjednoczoną Republiką Arabską."

Deklaracja złożona 8 kwietnia 1974 r.: „Republika
Federalna Niemiec interpretuje postanowienia rozdzia-
łu II Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych,
sporządzonej dnia 24 kwietnia 1963 r., jako mające za-
stosowanie do całego zawodowego personelu konsularnego
(urzędników konsularnych, pracowników konsularnych
i członków personelu służby), włączając personel urzędu
konsularnego kierowanego przez honorowego urzędnika
konsularnego, i będzie stosować odpowiednio wymie-
nione postanowienia".

Zastrzeżenie złożone dnia 25 lipca 1977 r.: „Rząd Re-
publiki Federalnej Niemiec uważa, że zastrzeżenia zgło-
szone przez Królestwo Maroka do artykułów 62 i 65 Kon-
wencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z dnia 24
kwietnia 1963 r. są niezgodne z celami i zadaniami kon-
wencji. Oświadczenie to nie powinno jednakże stanowić
przeszkody do obowiązywania tej konwencji w stosun-

kach między Republiką Federalną Niemiec a Królestwem
Maroka."

Tonga	dnia 7 stycznia	1972 r.,
Rumunia	dnia 24 lutego	1972 r.

„Rada Państwa Socjalistycznej Republiki Rumunii
uważa, że postanowienia artykułów 74 i 76 konwencji są
niezgodne z zasadą, iż międzynarodowe traktaty wielo-
stronne, których treść i cele stanowią przedmiot zainte-
resowania społeczności międzynarodowej, powinny być
powszechnie otwarte dla przystąpienia."

Luksemburg	dnia 8 marca	1972 r.
------------	--------------	---------

„Rząd Luksemburga nie może zaakceptować zastrze-
żeń sformułowanych przez Rząd Kuby w odniesieniu do
artykułów 74 i 76 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach
konsularnych, sporządzonej dnia 24 kwietnia 1963 r."

Fidzi	dnia 28 kwietnia	1972 r.
-------	------------------	---------

„Fidzi będzie interpretować zwolnienie od obowiązku
składania zeznań, udzielane na mocy artykułu 44 ustęp 3
członkom urzędu konsularnego co do faktów związanych
z wykonywaniem ich funkcji, jako dotyczące jedynie
czynności, w stosunku do których urzędnicy konsularni
i pracownicy konsularni, zgodnie z postanowieniami arty-
kułu 43 konwencji, korzystają z immunitetu od jurysdyk-
cji władz sądowych i administracyjnych państwa przyj-
mującego."

Zjednoczone Królestwo

Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 9 maja	1972 r.
---	-------------	---------

„Zjednoczone Królestwo będzie interpretować zwol-
nienie od obowiązku składania zeznań, udzielane na mocy
artykułu 44 ustęp 3 członkom urzędu konsularnego co
do faktów związanych z wykonywaniem ich funkcji, jako
dotyczące jedynie czynności, w stosunku do których
urzędnicy i pracownicy konsularni, zgodnie z postano-
wieniami artykułu 43 konwencji, korzystają z immuni-
tetu od jurysdykcji władz sądowych i administracyjnych
państwa przyjmującego."

Deklaracja złożona po ratyfikacji: „...Zjednoczone
Królestwo niniejszym potwierdza swoje oświadczenie, zło-
żone podczas podpisywania konwencji, do artykułu 44
ustęp 3 oraz dodatkowo oświadcza, że będzie interpre-
tować rozdział II konwencji jako mający zastosowanie do
wszystkich zawodowych pracowników konsularnych, łąc-
nie z pracownikami urzędu konsularnego, kierowanego
przez honorowego urzędnika konsularnego."

Lesotho	dnia 26 lipca	1972 r.
---------	---------------	---------

„Królestwo Lesotho będzie interpretować zwolnienie
od obowiązku składania zeznań, udzielane na mocy arty-
kułu 44 ustęp 3 członkom urzędu konsularnego co do
faktów związanych z wykonywaniem ich funkcji lub od
przedstawiania urzędowej korespondencji i dokumentów
odnoszących się do ich funkcji, jako nie rozciągające się
na sprawy, korespondencję i dokumenty związane z admi-
nistracją spadku po osobie zmarłej, w odniesieniu do
którego członek personelu urzędu konsularnego otrzymał
pełnomocnictwo."

Kolumbia	dnia 6 września	1972 r.,
Portugalia	dnia 13 września	1972 r.,
Dania	dnia 15 listopada	1972 r.

„W związku z artykułem 5 punkt j) urzędy konsu-
larne ustanowione w Danii przez obce państwa nie mogą,
chyba że na mocy porozumienia szczególnego, wykony-
wać wniosków rekwizycyjnych i prowadzić przesłuchań

dla sądów państwa wysyłającego, a mogą przesyłać dokumenty sądowe i pozasądowe jedynie w sprawach cywilnych lub handlowych.

1) W związku z artykułem 22 Rząd Danii wyraża życzenie, aby, o ile to możliwe, została utrzymana istniejąca między Danią i niektórymi innymi państwami praktyka w sprawie mianowania honorowych urzędników konsularnych spośród osób posiadających obywatelstwo państwa przyjmującego lub państwa trzeciego. Ponadto Rząd Danii wyraża nadzieję, że państwa, z którymi Dania nawiązuje stosunki konsularne, wyrażą, zgodnie z artykułem 22 ustępy 2 i 3, zgodę na mianowanie konsułami honorowymi osób posiadających obywatelstwo państwa przyjmującego lub państwa trzeciego.

2) Nawiązując do artykułu 68, Rząd Danii wyraża pragnienie kontynuowania, zgodnie z duńską praktyką, mianowania honorowych urzędników konsularnych oraz, pod warunkiem wzajemności, wyraża gotowość przyjmowania nadal honorowych urzędników konsularnych w Danii.

Rząd Danii wyraża sprzeciw wobec zastrzeżeń złożonych przez Arabską Republikę Egiptu do artykułu 46 ustęp 1 oraz artykułów 49, 62 i 65 konwencji, a także wobec zastrzeżenia złożonego przez Włochy do artykułu 36 ustęp 1 punkt c) konwencji."

Salwador	dnia 19 stycznia	1973 r.
Gwatemala	dnia 9 lutego	1973 r.
Australia	dnia 12 lutego	1973 r.
Jordania	dnia 7 marca	1973 r.
Laos	dnia 9 sierpnia	1973 r.
Gujana	dnia 13 września	1973 r.
Szwecja	dnia 19 marca	1974 r.

"W związku z artykułem 35 ustęp 1 oraz artykułem 58 ustęp 1 Szwecja nie przyznaje urzędowi konsularnym kierowanym przez honorowych urzędników konsularnych prawa do korzystania z kurierów dyplomatycznych lub konsularnych albo z przesyłek dyplomatycznych lub konsularnych; Szwecja nie przyznaje również rządowi, przedstawicielstwom dyplomatycznym i urzędowi konsularnym prawa do korzystania z tych środków w komunikowaniu się z urzędami konsularnymi kierowanymi przez honorowych urzędników konsularnych, z wyjątkiem przypadków szczególnych, na które Szwecja wyrazi zgodę.

Nawiązując do artykułu 22 konwencji, Rząd Szwedzki wyraża życzenie, aby państwa, z którymi ustaliła się taka praktyka, nadal zezwalały na mianowanie obywateli państwa przyjmującego lub państwa trzeciego szwedzkimi konsułami honorowymi. Rząd Szwedzki wyraża również nadzieję, że państwa, z którymi Szwecja ustanowi stosunki konsularne, będą stosowały taką praktykę i wyrażą zgodę na tego rodzaju nominacje, zgodnie z artykułem 22 ustępy 2 i 3."

Oman	dnia 31 maja	1974 r.
------	--------------	---------

"...Przystąpienie do niniejszej konwencji nie oznacza pod żadnym względem uznania Izraela przez Rząd Sultanatu Omanu. Ponadto nie spowoduje ono żadnych stosunków traktatowych między Sultanatem Omanu a Izraelem."

Rwanda	dnia 31 maja	1974 r.
Kanada	dnia 18 lipca	1974 r.
Nowa Zelandia	dnia 10 września	1974 r.
Liban	dnia 20 marca	1975 r.
Iran	dnia 5 czerwca	1975 r.
Kuwejt	dnia 31 lipca	1975 r.

"Rozumie się, że ratyfikacja niniejszej konwencji nie oznacza pod żadnym względem uznania Izraela przez Rząd Państwa Kuwejtu. Ponadto nie spowoduje ona żadnych stosunków traktatowych między Państwem Kuwejtu a Izraelem."

Grecja	dnia 14 października	1975 r.
Nikaragua	dnia 31 października	1975 r.
Papua-Nowa Gwinea	dnia 4 grudnia	1975 r.
Jamajka	dnia 9 lutego	1976 r.
Turcja	dnia 19 lutego	1976 r.
Cypr	dnia 14 kwietnia	1976 r.
Zair	dnia 15 lipca	1976 r.
Gwinea Równikowa	dnia 30 sierpnia	1976 r.
Maroko	dnia 23 lutego	1977 r.

"Przystąpienie Maroka do Konwencji o stosunkach konsularnych nie będzie w jakikolwiek sposób oznaczać nawet milczącego uznania «Izraela», ani też nie ustanowi jakichkolwiek stosunków traktatowych między Królestwem Maroka a «Izraelem».

Artykuł 62 dotyczący zwolnienia od opłat celnych przedmiotów przeznaczonych do użytku urzędu konsularnego kierowanego przez honorowego urzędnika konsularnego nie będzie miał zastosowania.

Artykuł 65 nie będzie miał zastosowania, ponieważ honorowi urzędnicy konsularni nie mogą być zwolnieni od obowiązków dotyczących rejestracji cudzoziemców oraz od zezwoleń na pobyt."

Zjednoczone Emiraty Arabskie	dnia 24 lutego	1977 r.
Republika Korei	dnia 7 marca	1977 r.
Bahama	dnia 17 marca	1977 r.
Tanzania	dnia 18 kwietnia	1977 r.
Indie	dnia 28 listopada	1977 r.
Bangladesz	dnia 13 stycznia	1978 r.
Haiti	dnia 2 lutego	1978 r.
Peru	dnia 17 lutego	1978 r.
Islandia	dnia 1 czerwca	1978 r.

"W związku z artykułem 22 konwencji Rząd Islandzki wyraża życzenie, aby państwa, z którymi ustaliła się taka praktyka, zezwalały nadal na mianowanie obywateli państwa przyjmującego lub państwa trzeciego islandzkimi konsułami honorowymi. Rząd Islandzki wyraża również nadzieję, że państwa, z którymi Islandia ustanowi stosunki konsularne, będą stosowały taką praktykę i wyrażą zgodę na tego rodzaju nominacje, zgodnie z artykułem 22 ustępy 2 i 3."

Syria	dnia 13 października	1978 r.
-------	----------------------	---------

a) Przystąpienie przez Syryjską Republikę Arabską i ratyfikacja przez jej Rząd niniejszej konwencji nie oznaczają pod żadnym względem uznania Izraela, ani też nie doprowadzą do powstania z tym ostatnim żadnych związków wynikających z postanowień konwencji.

b) Syryjska Republika Arabska nie będzie zobowiązana do stosowania artykułu 49 niniejszej konwencji w odniesieniu do personelu miejscowego, zatrudnionego przez konsulaty, ani też do zwalniania go od opłat i podatków."

Dzibuti	dnia 2 listopada	1978 r.
Benin	dnia 27 kwietnia	1979 r.
Seszele	dnia 29 maja	1979 r.
Chińska Republika Ludowa	dnia 2 lipca	1979 r.
Wyspy Zielonego Przylądka	dnia 30 lipca	1979 r.
Norwegia	dnia 13 lutego	1980 r.

Deklaracja złożona po ratyfikacji: „W związku z artykułem 22 konwencji Rząd Norweski wyraża życzenie, aby państwa, z którymi ustaliła się taka praktyka, nadal zezwalały na mianowanie obywateli państwa przyjmującego lub państwa trzeciego norweskimi konsulami honorowymi.

Rząd Norweski wyraża również nadzieję, że państwa, z którymi Norwegia ustanowi stosunki konsularne, będą stosowały podobną praktykę i wyrażą zgodę na tego rodzaju nominacje, zgodnie z artykułem 22 ustępy 2 i 3”.

Malawi	dnia 29 kwietnia	1980 r.
Finlandia	dnia 2 lipca	1980 r.

Zastrzeżenie zgłoszone po ratyfikacji: „W związku z artykułem 35 ustęp 1 oraz artykułem 58 ustęp 1 Finlandia nie przyznaje urzędom konsularnym kierowanym przez honorowych urzędników konsularnych prawa do korzystania z kurierów dyplomatycznych lub konsularnych albo z przesyłek dyplomatycznych lub konsularnych; Finlandia nie przyznaje również rządowi, przedstawicielstwu dyplomatycznemu i urzędowi konsularnemu prawa do korzystania z tych środków w komunikowaniu się z urzędami konsularnymi kierowanymi przez honorowych urzędników konsularnych, z wyjątkiem przypadków szczególnych, na które Finlandia wyrazi zgodę”.

Deklaracja złożona po ratyfikacji: „W związku z artykułem 22 konwencji Rząd Fiński wyraża życzenie, aby państwa, z którymi ustaliła się taka praktyka, nadal ze-

zwalały na mianowanie obywateli państwa przyjmującego lub państwa trzeciego fińskimi konsulami honorowymi.

Rząd Fiński wyraża również nadzieję, że państwa, z którymi Finlandia ustanowi stosunki konsularne, będą stosowały podobną praktykę i wyrażą swoją zgodę na tego rodzaju nominacje, zgodnie z artykułem 22 ustępy 2 i 3.

W związku z artykułem 49 ustęp 1 b) Rząd Fiński pragnie dodać, że zgodnie z przyjętą praktyką nie może być udzielane zwolnienie od opłat lub podatków nakładanych na niektóre ruchomości prywatne, takie jak udziały lub akcje, albo na inne formy uczestnictwa w stowarzyszeniu lub spółdzielni mieszkaniowej, upoważniające posiadacza takich ruchomości do posiadania i władania nieruchomością znajdującą się na terytorium Finlandii, a będącą własnością lub też w inny sposób prawnie władaną przez wspomniane stowarzyszenia lub spółdzielnie mieszkaniowe.”

Surinam	dnia 11 września	1980 r.
Bhutan	dnia 28 lipca	1981 r.

Zgodnie z artykułem 77 wymienionej wyżej konwencji weszła ona w życie w stosunku do pierwszych 22 wymienionych wyżej państw dnia 19 marca 1967 r., a w stosunku do pozostałych weszła w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez te państwa dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia.

Minister Spraw Zagranicznych: *J. Czyrek*